

ГОСПОДИ, КОГА ТЕ ВИДЯХМЕ?

ПРОТОИРЕЙ АНДРЕЙ ТКАЧЕВ

Христос е наистина БОГ, родил се в човешка плът! Той стана Един от нас, за да можем ежедневно да Го срещаме. Нали знаете как легендарните халифи в древността се обличали в прости дрехи и обхождали града, смесвали се с народа, вслушвали се в разговорите... Така и нашият Господ се посели между нас и всекидневно неузнаваемо ходи сред хората. Той е на регистратурата в болницата или автобусната спирка; в магазина или на опашка пред касата.

Можем да Го облечем, а можем и да му вземем последната риза; можем да Го посетим в

тъмницата, а можем и да Го изпратим в затвора по лъжовните си обвинения; можем да Го поканим в дома си, а можем и да Го прогоним... Можем да лекуваме Христа, но можем и да Го бием. Можем да се застъпваме за Единородния, но можем и да Го изтикаме от пътя си като беззащитен спял старик.

В това ще се състои и голямата новина на Съдния Ден! Изведнъж ще узнаем, че всичко, което сме извършили, сме го сторили лично на Христос- Него сме излъгали или сме се застъпили за Него; лично сме окрали Христос или сме Му сторили милостиня; лично сме Му нанесли удари или пък сме Му превързали раните и изтрили сълзите.

В един миг всичко ще се завърти пред очите ни и тогава праведниците ще възкликнат в недоумение:

„ Господи, кога Те видяхме гладен, и нахранихме, или жаден, и напоихме? Кога Те видяхме странник, и прибрахме, или гол, и облякохме? Кога Те видяхме болен, или в тъмница, и Те споходихме?“. А Той ще им отговори с удивителните слова, които всеки от нас е длъжен да знае наизуст: „ Истина ви казвам: доколкото сте сторили това на едного от тия Мои най-малки братя, Мене сте го сторили“. (Мат.25: 37-40).

А също и грешниците ще наддадат вой с техните претенции: „нима бих Ти избил зъбите, ако знаех, че си Ти?“, „Нима не бих Ти дал милостиня, ако Те бях познал?“ и т.н...

Ето, в това е вината ни - не видяхме, не познахме, не забелязахме! Ударихме Иван, а заплака Христос; писахме донос за Петър, а през нощта сложиха белезници на Христос...

И не познахме Господа, защото не вярвахме, не мислехме, не слушахме съвестта си!

Превод от руски език: Валя Марчелова

СЛУЖЕНИЕТО БОГУ Е НАЙ-ВЕЛИКОТО ЩАСТИЕ

ПАТРИАРХ АЛЕКСИЙ II

*Има безценно правило в съкровищницата на вселенското православно християнство: ако искаш да измениш света в най-добра посока и ако нещо в обкръжаващото те общество и хора не ти харесва, и знаеш добре как не бива да се живее нататък, непременно започни първо със себе си.

*Милосърдието трябва да се върне в нашия живот! Господ обещава помилване и вечен живот на тези, които са милостиви към другите хора. Светът трябва да бъде управляван не с вражда и гордост, не със зла воля и амбиции, а в съгласие, безкористност, истина и любов.

*Всеки има своя кръст. И на никого той не е по-тежък от силите му. И когато ни е трудно и тежко, когато ни застигат болести и скърби, изпитания и загуби, различни житейски неуредици, трябва да помним това. Всеки от нас трябва да носи своя кръст с търпение, имайки пред себе си примера на Божествения Кръстоносец наш Господ и Спасител Иисус Христос!

*Единствено светостта е нормална за човека. Всеки грях, дори и най-незначителният в нашите очи, е ненормален, защото поврежда човешката природа.

*Висшата свобода, дарувана ни от Бога, се състои в това, че нравственият избор във всяка жизнена ситуация зависи единствено от самите нас. В каквито и да е житейски ситуации, колкото и сложни и объркани да са, ние винаги може да извършим своя избор, следвайки пътя на евангелските заповеди, пътя на взаимната християнска любов, доброто, мира и справедливостта.

*Да помним, че усъвършенстването на обкръжаващия ни свят зависи не от обществените катаклизми и социални преврати, а от нашето духовно състояние и душевна настройка, от тези добри, пък макар и дребни малки дела, които сме способни и трябва да извършваме в името на голямата Божия любов; зависи от нашата готовност да обичаме, да състрадаваме и прощаваме...

*Ако в медицината не повече от сто години се използва преливането на кръв, то в Църквата Христова почти две хилядолетия се извършва великото Тайнство, в което приемаме Тялото Христово и Неговата Божествена Кръв за изцеление на душите и телата ни. Когато сме се причастили с Тялото и Кръвта Христови, съединили сме се с

Нашия Господ и Спасител, за нас повече не са страшни трудностите и изпитанията, скръбта и болестите, защото с нас е Христос. И когато Той е с нас, а ние с Него, можем да преодоляваме всякакви трудности и Господ ще ни изпълни с радостта от общението с Него тук, на земята – общението, което получаваме в свято и спасително Тайнство на Евхаристията.

*Ако отделим за Бог място в сърцето си, ако спазваме заповедите му, няма да се страхуваме да погледнем в бъдещето.

*Ние, които сме християни, знаем и чувстваме, че Бог е сред нас. Малко ли ни е това? Да униваме е грях. Господ победи смъртта и ни дарува вечен живот. И ние трябва да се радваме, а не да униваме, не да скърбим, а да Му благодарим за тези радости, които ни изпраща. Да, много от нас загубват близки и роднини и като останат сами, изпадат в униние. Но трябва да не забравяме, че не сме сами и Господ е с нас. И като знаем това, да почувстваме, че и ние сме с Него и никак не сме самотни!

*Християнството учи, че човек идва на света, за да стане той малко по-светъл и по-добър. Християнството учи, че човек идва на света, за да дарява, а не да потребява. И преди всичко да дари самия себе си. Да не забравяме разпнатия Христос, колко Той възлюби света!

*Служението Богу е най-великото щастие! Трудно е да се намерят думи, които да опишат тази радост и красота, които се откриват на човека, стъпил на пътя на духовния живот во Христа. А толкова мъка

има за хората, за които тези чувства остават скрити и непознати, които подменят истинската наслада със сурогатна. Как тъгува сърцето, когато вижда маса млади хора в бездуховни развлечения...

*Ако душата няма връзка с Божия Дух, тя се изтощава, оказва се беззащитна пред натиска от изкушението и порока.

*Знаейки, че земната история има край, християнинът не бива да се предава на отчаяние; той трябва да се труди над очистването на душата си и на живота си от греха, за да бъде готов всеки ден и час да се срещне с Господа и да Му даде отчет за своите дела, думи и мисли.

*Църквата свидетелства, че животът за вечността придава на човешкото битие най-висша целесъобразност, пред лицето на която всички скърби и трудности, появяващи се в житейския път, са преодолими.

*Християнството не приема вътрешната разслабленост, подчинението на слабостите и страстите. То изисква от човек напрегната вътрешна работа, непрестанна борба с греха, духовна битка. Именно в този смисъл трябва да бъдат разбирани думите на Господ Исус Христос: „ Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята; не мир дойдох да донеса, а меч“ (Мат. 10: 34).

*Не само пастирите, но и миряните са призвани да помнят, че свидетелството за Христос в света е дело на всеки. Истинският християнин не може да живее, без да свидетелства за вярата.

*Проповедта за Христа трябва да се осъществява ежедневно – със слова и живот. „ Тъй да светне пред човеците светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец“ (Мат. 5: 16). В такова предано и самоотвержено служение е смисълът и задачата на нашия живот!

Превод от руски език: Валя Марчелова

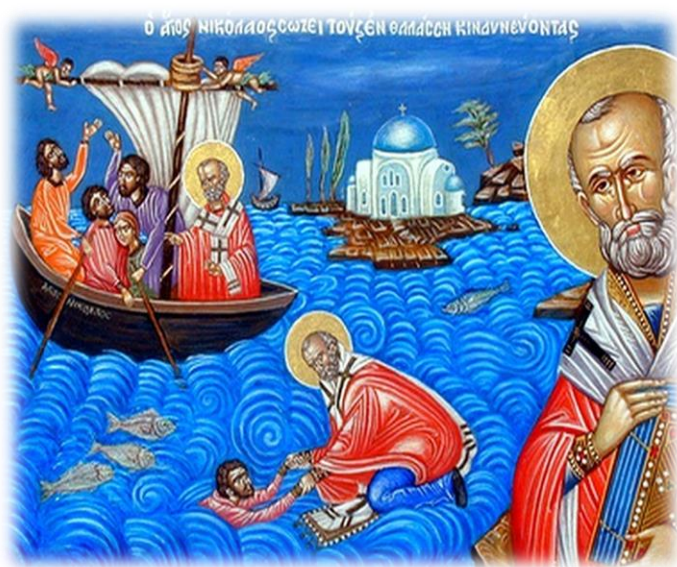
ПРЕЖИВЯНО

СВЕЩЕНИК АЛЕКСЕЙ ЕМЕЛЪЯНЕНКО

Случи се преди двадесет години, когато още бях клисар в храма. Вечерната служба беше свършила и чаках в притвора, докато излязат всички богомолци. Тъкмо понечих да затворя вратите, когато видях мъж на средна възраст, който още обикаляше из храма и внимателно се взираше в иконите. Застанах зад клира и той не ме видя. Внезапно се спря до иконата на свети Николай, падна на колене и се разрида. Всичко беше толкова неочаквано и аз реших да не го притеснявам.

След няколко минути мъжът се изправи и тръгна към изхода. Той нямаше и да ме забележи, ако не го бях спрял и попитал дали не се е случила някаква беда с него и мога ли с нещо да му помогна...

- Не, не – отговори той развълнувано, всичко премина! Просто... знаете ли, аз съм военен летец. Вчера имах нощен полет и бях сам в кабината, когато внезапно двигателят заглъхна. Самолетът започна да пада. Всичко стана много бързо и всяка секунда беше от голямо значение. Опитвах се нещо да направя, но напразно и разбирах, че загивам. Внезапно видях до мен да стои старец.

Странно, че в онзи момент по никакъв начин не се смутих от това... И той започна да ми говори спокойно и благо: „ Сине, не се страхувай! Завърти сега тази ръчка, включи този превключвател, натисни това копче!..“ Направих всичко, както ми заръча старецът и двигателят отново заработи. Изведох самолета от стремглавото пикиране надолу и благополучно се приземих. Старецът беше изчезнал, също както се бе и появил! Едва тогава осъзнах какво се бе

случило с мен – ЧУДО! Смяната ми приключи и се прибрах в града. Дойдох в храма и ето сега тук открих, че този старец, който ме спаси от сигурна

смърт, беше старецът от тази икона – свети Николай Чудотворец!

Превод от руски език: Валя Марчелова

БЛАГОДАТТА ОТ ПРИЧАСТЯВАНЕТО

СХИИГУМЕН САВА ОСТАПЕНКО

Във време на скърби човек трябва да се причастява по-често със Светите Христови Тайни. От такова често и достойно причастяване сърцето се смекчава, става по-добро, готово е да прости всичко и да заобича всички.

Тъжното лице става радостно, душата се устремява все по-целенасочено към небесния свят, а прелестите на света не могат да я повлекат

надолу: „Тук нямаме постоянен град, но бъдещия търсим“ (Евр. 13:14).

Когато ходите по свети места, навсякъде се причастявайте- в манастири, в храмове, дори и поради обстоятелства да не можете да прочетете правилото преди Причастие. Когато човек е на път, всяко молитвено правило се заменя с Иисусовата молитва. Само да има съкрушение в сърцето ви искрено желание да се съедините с Христос.

Благодатта, давана при приобщаването с Кръвта и Тялото Христови, е толкова голяма, че колкото и недостоен да е човек, но само със смиреното осъзнаване на своята греховност да пристъпи към Господ, изкупващ всички ни, тогава - дори и от главата до петите да е покрит с язвите от собствените си грехове, ще бъде очистван от благодатта Христова, ще става все по-светъл и по-светъл, ще изсветлее напълно и ще бъде спасен.

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм "Св.Атанасий" Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм "Св.Атанасий":

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм "Успение Богородично" (Малката Богородица) се отслужва акатист към св. Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и свещеноиконом Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Курс по английски език за деца - събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:00 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org